

# ŘEHOLE A ŽIVOT

1/2012

**Mimoto, vy všichni korektoři a korektorky této kongregace, udělejte všechno pro urovnání jakýchkoli sporů, které by mohly vzniknout mezi bratry a sestrami a ved'te je láskyplně k opravdové svatosti a pokoji. Mějte k sobě všichni vzájemnou lásku a nestyd'te se mezi sebou nazývat bratři a sestry...**

(Řehole TOM VII, 20)

**Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. (J 15,9).**

Poslední kapitola Řehole pro věřící laiky z řádu Nejmenších významně uzavírá cestu svatosti, k níž je terciář povolán, spojením nenahraditelným způsobem kontemplativní vertikální dimenze, předkládané zvláště v první kapitole, s aktivní a apoštolskou dimenzí, která zavazuje ke zpřítomňování ve světě vlastní zkušenosti s Bohem, v obnoveném vztahu s bratry.

Základní zkušenost, na jejíž prožívání je ve svém specifickém povolání zaměřený Nejmenší terciář, je až příliš jasná: on je člověk povoláný kontemplovat nebe, procházející úzkými uličkami dějin. Je to člověk, který neodvrací zrak od Boha života, a který se Jím nechává přitahovat, odevzdává mu den po dni, okamžik za okamžikem, své srdce v touze po mystickém spojení, které ho promění a uschopní předefinovat svůj vztah se světem a historií.

Nejmenší je především kajícím, protože je to člověk, který učinil ve svém životě naprosto fascinující setkání, hleděl upřeně na tvář trpícího Krista, aby se připojil k jeho Kříži v jistotě, že podobenství o trpícím služebníku je ikonou opravdového Nového Člověka. Je si vědom toho, že jen logika zrna padnutého do země a nechaného zemřít, může učinit možným požadovaný příkaz k následování: *Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej* (Mt 16,25).

Jeho neustálé obrácení se nespokojí přechodem od hříchu k milosti, ale posiluje se postupným utvrzováním absolutního prvenství Boha v životě, aby se stal opravdu schopen pro Něj zemřít.

**Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. (J 15,9).**

Zde pak vidíme otevírat se široký horizont pro cestu osobního posvěcení Nejmenšího, který žije ve světě.

Jeho život v Boží přítomnosti nemůže nebýt životem ve společnosti člověka.

Návrh života předaný "kongregacím" (bratrstvům) se utváří podle obrazu prvního křesťanského společenství, kde křesťanská láska, tj. vzájemná láska, se stává jedinou lidskou zkušeností schopnou zviditelnit a učinit věrohodnou opravdou a hlubokou zkušenost s Bohem kontemplativního člověka, tj. věřícího, který se nechal přitáhnout Bohem, nechal se zaplavit jeho milostí a stal se příbytkem jeho přítomnosti.

A tak tedy žít v Boží přítomnosti znamená vracet v lásce milost jeho lásky, navrátit se k Ježíšovu příslibu, který je zároveň závazkem:

*jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. (J 15,9).*

Člověk, který učinil zkušenost s Bohem je člověkem, který se poddal Boží lásce a nechal se jí zaplavit, a již proto ví, že je povolán odpovědět na specifické povolání: zpřítomňovat Lásku, kterou zakusil.

**Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. (J 15,9).**

Z tohoto povědomí se může zrodit bratrský život, který je sám o sobě tajemstvím milosti, příznivou příležitostí k tomu, aby se láska stala tělem, milosrdná láska stala faktem, a to nad rámec osob, charakterních zvláštností, komunikačních problémů.

Bratrský život, navržený v Řeholi, třebaže ne zrovna předložený jako společný život, je novou relační dynamikou, která vybízí jednotlivce k utvrzování se stále větší silou Boží svrchovanosti ve vlastním životě, aby se tento primát kladl do jádra vztahu mezi lidmi. Oni, navzdory slabostem a nesouladům, jsou Božím obrazem a realizují plodnost stvoření právě ve svých vzájemných setkáváních a lásce. Žádnou budoucnost nemají vztahy, které se rozvíjejí jen v horizontální dimenzi, která nebere v úvahu přítomnost Boha, který je v každém, a kterého se má každý snažit vidět v druhém.

Z toho důvodu zakladatel vybízí korektory a korektorky, aby se nasazovali v urovnávání sporů, nevraživostí, v pedagogické snaze o lásku žitou a praktikovanou, ne proto, že by snad lidská realita mohla být osvobozena od limitů relačních dysfunkcí, ale protože *kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich* (Mt 18,20).

Navíc je to akt víry, který je vyžadován od korektorů a korektorek: nejedná se o to, svěřit jim úkol moudrého lidského zprostředkovávání, ale, a to především, vybídnout je, aby byli garanty nové perspektivy vztahů mezi lidmi, která se čerpá u zdroje základního vztahu lásky s Bohem.

## ***Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. (J 15,9).***

První zkušenost je tak tedy vlastní těm, kteří majíce oživovat všemi svými silami lásku, musí být na prvním místě muži a ženami lásky, navyklými setkávat se v tichu modlitby s Boží láskou; muži a ženami, kteří zakoušejí ve svém životě sílu bezpodmínečné lásky Ježíše, jíž je On sám vysokou a neobyčejně štědrá mírou vzájemné lásky, k níž je každý učedník povolán.

Na tento velký úkol se nemůže odpovědět jinak než tím nejpozoruhodnějším aktem pokory: vědomý si své minimálnosti, své neužitečnosti a maličkosti, své neschopnosti milovat, Nejmenšímu nezbyvá než vrhnout se do náruče Lásky, udržovat své srdce upevněné v Bohu, aby od Něj dostával Lásku, která obnovuje, Caritas, která zapaluje a která činí možným všechno, i vzkříšení rozbitých vztahů, také znovuoživení pohaslých a vyprahlých životů, protože jako svatý František zakusil: *Tomu, kdo miluje Boha, je všechno možné.*

### **Modleme se:**

*Na těchto prázdných ulicích světa,  
kde je chlad a ticho samoty,  
chci být ohněm a světlem  
společníkovi na mé cestě.  
Kde Tě najít, jestli ne v hlubině  
mého srdce, utěšovaného a obývaného TEBOU!  
Dovol mi zůstat navždy v Tvé přítomnosti.  
Chci se ztratit ve Tvé Lásce.  
Nechej mě kontemplovat tvou Tvář.  
Síla Tvého Kříže  
kéž mě naučí roztáhnout mé ruce s tvými,  
abych se naučil míře té Lásky,  
abych rozšířil své objetí  
bez míry a bez výhrad.*